

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 666/21
29.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Душанке Ђорђевић и др Миодрага Мајића, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ и кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Дворнић Ђорђа, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К бр.216/20 од 12.04.2021. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Дворнић Ђорђа, у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, уредно обавештеног, дана 29.09.2021. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Дворнић Ђорђа, а пресуда Вишег суда у Београду К бр.216/20 од 12.04.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.216/20 од 12.04.2021. године, у ставу првом изреке, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, док је ставом другим изреке оглашен кривим због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248 КЗ, те применом наведених одредби закона и чланова 1, 2, 4, 42, 45 и 54 КЗ, суд окривљеном АА применом члана 60 КЗ, претходно утврђује појединачне казне затвора и то: за кривично дело описано под тачком 1 оптужнице казну затвора у трајању од 3 (три) године и за кривично дело описано под тачком 2 оптужнице казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, па му

изриче јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 2 (два) месеца, у коју казну му се на основу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп бр.154/20 од 10.04.2020.године, који му се рачуна од 09.04.2020. године када је лишен слободе, па до 12.04.2021.године када је притвор према окривљеном укинут.

На основу члана 246 став 8 у вези члана 87 КЗ, према потврди о привремено одузетим предметима ПС Звездара од 09.04.2020.године, према окривљеном АА изриче се мера безбедности одузимање предмета и то: 97,89 гр опојне дроге канабис и вагица за прецизно мерење.

На основу члана 264 у вези члана 261 и 262 став 2 ЗКП, обавезује се окривљени да накнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Дворнић Ђорђе, из чије садржине произилази да је побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона у ставу првом изреке, као и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд у смислу члана 449 ЗКП закаже и одржи претрес, те након одржаног претреса донесе пресуду којом ће преиначити ожалбену пресуду и окривљеног АА ослободити од оптужбе или преиначити првостепену пресуду, тако што ће окривљеног осудити за извршење кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж бр.728/21 од 21.07.2021.године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Дворнић Ђорђа и пресуду Вишег суда у Београду К бр.216/20 од 12.04.2021. године, потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и мишљење јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Дворнић Ђорђа, побија се првостепена пресуда у ставу првом изреке због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП и указује да је ожалбена пресуда неразумљива јер у образложењу пресуде нису наведени разлози о битним и одлучним чињеницама, а дати разлози су нејасни и противречни, а исто тако ожалбена пресуда садржи знатну противречност о утврђеним чињеницама и садржини записника односно датим исказима, као и изведеним доказима. Истиче се да је изрека ожалбене пресуде неразумљива, с обзиром на чињеницу да је првостепени суд пропустио да наведе која је то тачно радња којом је окривљени извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени овог суда

првостепена пресуда је јасна и разумљива и садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује како је окривљени извршио предметно кривично дело и које је радње предузео ради његовог извршења. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице извршења кривичног дела и како их је првостепени суд ценио, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива његово утврђење и закључци.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда у ставу првом изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и указује да се цео доказни поступак у овом случају заснива на изјавама сведока инспектора, чија је главна тврдња да им је окривљени испричао како има дрогу код куће и како их је исти самоиницијативно одвео да им преда цео доказни материјал, док су они стајали испред врата и чекали да им окривљени преда предмет оптужбе, те се из изведених доказа, саслушања окривљеног, полицијских службеника и осталих исправа приложених као доказна средства, не може утврдити кривица окривљеног. Првостепени суд је погрешно ценио одбрану окривљеног, у ком случају је донео погрешан закључак у коме се наводи да окривљени није оспорио врсту и количину дроге, нити се децидирано изјаснио о држању дроге у кући. Истиче се да нема доказа да је окривљени одузету опојну дрогу држао ради даље продаје, а такође, пронађена дрога се не може са сигурношћу приписати окривљеном, нити је иста држана ради даље продаје, како је наведено у оптужници.

Наводи се да, када је реч о стављању у промет, од доказа постоји опојна дрога која је пронађена, односно по наводима сведока, самоиницијативно предата, док са друге стране нигде не постоје трагови окривљеног. Радња описана у изреци пресуде првостепеног суда не представља радњу извршења кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, из разлога што код окривљеног није пронађена већа количина новца, нису пронађени докази из којих проистиче да је окривљени комуницирао са потенцијалним и редовним купцима, као и да одузета количина опојне дроге може представљати количину за личну употребу, а нарочито када се узме у обзир да је у тренутку извршења кривичног дела била на снази Одлука о проглашењу ванредног стања и увођење полицијског часа којим је ограничено кретање појединаца, те се може извући закључак да је одузета количина набављена за сопствену употребу јер је тако јефтиније и лакше прибавити. Такође треба узети у обзир и чињеницу да код наведених пакетића у којима је била упакована опојна дрога није утврђено постојање ДНК профила неспорног узорка окривљеног АА, како би евентуално и овим доказом било потврђено да је окривљени имао додира са опојном дрогом, а тиме појачана основана сумња да је пронађена количина била у његовом власништву и спремна за продају од стране овде окривљеног. Такође нема вештачења одузетих мобилних уређаја, не постоји списак купаца да се одузета количина новца не може сматрати већом количином новца и тиме повезати са наводним стављањем у промет опојне дроге, те је јасно да се из изнетих чињеница на страни суда и тужилаштва не може потврдити основана сумња да је окривљени учинио кривично дело из члана 246 став 1 КЗ, а које му се ставља на терет и тиме је неутемељен закључак да је одузета опојна дрога држана ради даљег стављања у промет. У том смислу бранилац окривљеног истиче да јавни тужилац није понудио имена евентуалних и потенцијалних купаца, листинг разговора, доказе да је окривљени имао телефонске контакте са макар једном особом у вези продаје, да није затечен ни у једном акту продаје, да се одузета количина новца не може сматрати већом количином

која је проистекла из кривичног дела које се ставља окривљеном на терет, а поготову чињеница да је првостепени суд у образложењу пресуде утврдио да одузети износ од 5.000,00 динара не потиче из користи стечене извршењем кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ. Ни једна чињеница не указује на то да код окривљеног постоји умишљај за извршење кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, односно да је окривљени држао опојну дрогу ради даље продаје, као и то да се пронађена опојна дрога може сматрати већом количином.

Бранилац окривљеног даље указује на неутемељене тврдње које је првостепени суд утврдио као објективне и непристрасне, а односе се на исказе сведока у којима се наводи да није извршен претрес стана, и том приликом поставља се логично питање колико је окривљени "самоиницијативно" и "добровољно" позвао инспектора до својих просторија у које они нису улазили и том приликом им окривљени уредно запаковано у кесу предао целокупан доказни материјал и зашто инспектори, иако су обавезани законом и правилима службе, нису извршили даљи претрес просторија већ су само као доказ узели оно што им је окривљени "добровољно" предао и вратили се у станицу, без даље сумње да окривљени можда у својим просторијама држи додатне незаконите предмете. Наводи се да је у потврди о одузетим предметима јасно назначено да је извршен претрес стана и других просторија и да није било никаквих грешака приликом састављања потврде, што је сведок Видојевић Петар на главном претресу потврдио, затим потврда не садржи законом прописане елементе, а који би указали на место одузимања предмета и на крају потврде није прецизно извршен опис одузетих предмета, чиме не може са сигурношћу да се потврди да ли одузети предметим припадају окривљеном и да ли су стварно одузети од њега.

Такође се указује да окривљени опојну дрогу није држао ради продаје јер је радњама које је предузео када је обавестио полицију, самоиницијативно их одвео до просторија где се опојна дрога налазила и добровољно предао опојну дрогу, показао да опојну дрогу не држи са циљем да је прода. Од тог тренутка окривљени не чини ниједну радњу која се може квалификовати као стављање у промет опојних дрога, не нуди је на продају, не носи је купцу, не закључује уговор о продаји и слично, при чему је јасно да није постојао умишљај за извршење кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, које се окривљеним ставља на терет.

Даље се указује да је суд предлог да се службеним путем прибави фотографије са места на коме су предмети предати – одузети одбио, иако одбрана сматра да је ово један од кључних доказа којим би се правилно утврдило чињенично стање у складу са свим горе наведеним.

Такође се жалбом оспорава у потпуности веродостојност вештачења судског вештака неуропсихијатра др Бојане Кеџман, наводећи да је судски вештак лекар специјалиста неуропсихијатрије а не токсикологије, па иста није овлашћена, нити има знање да процењују колики је био степен алкохолисаности окривљеног АА. Поступајући вештак константно више пута истиче да код овде осуђеног није дијагностикована душевна болест, док је према допису клинике "Др Лаза Лазаревић" таква болест дијагностикована, те је из наведеног, вештачење поново доведено у питање.

Бранилац окривљеног на крају истиче да је у жалби кључно 6 тачака које су образложене, а то су недостатак доказа да је пронађена количина опојне дроге припадала окривљеном и да је иста држана ради даље продаје, затим да све чињенице указују да је извршен претрес за који не постоји записник о претресању стана, чињенице које се односе на потврду о одузетим предметима у којој је јасно назначено да је извршен претрес просторија, одбијање првостепеног суда извођење доказа прибављања фотографија у циљу потпуног утврђивања чињеничног стања, непостојање виности и нејасно и непотпуно вештачење. Став жалбе је да уколико прихватимо чињенице из првостепене пресуде да је окривљени самоиницијативно обавестио, одвео и добровољно предао опојну дрогу, јасно је да не може постојати умишљај за држање и даљу продају опојне дроге, те нису испуњени услови за постојање радњи извршења кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ, те се, имајући у виду све изнето, не може прихватити чињенично-правни закључак првостепеног суда да је окривљени АА извршио дело које му се ставља на терет.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа и то одбране окривљеног АА, сведока ББ, ВВ и ГГ и судског вештака Бојане Кецман, те изведених писмених доказа, све одлучне чињенице довољно расветлио и чињенично стање како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела у свему потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, а који се жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводе у сумњу.

Наиме, правилно је првостепени суд одбрану окривљеног који није спорио врсту и количину опојне дроге али је оспоравао место проналаска, превасходно тврдећи да су полицијски службеници ушли у његову кућу и вршили претрес, при чему се није децидно изјаснио да није држао опојну дрогу у кући, већ је навео да се не сећа да ју је држао у кући и да не зна како се она нашла у његовој кући, да није сигуран да је држао вагицу за прецизно мерење и да нико осим њега није имао кључ од његове куће, а као и да је предметне вечери био под дејством алкохола, у тешком алкохолисаном стању и да се многих ствари не сећа, оценио као неуверљиву и очигледно срачунату на избегавање кривице, обзиром да је супротности са исказима сведока ББ, ВВ и ГГ, које је првостепени суд правилно анализирао и прихватио, оценивши их као искрене објективне и непристрасне, дате на основу непосредног опажања и предузетих службених радњи, сагласних међусобно и са другим изведеним доказима, тим пре што је реч о сведоцима који немају лични интерес у погледу исхода овог кривичног поступка. Наиме, правилно је првостепени суд из исказа ових сведока утврдио да их је окривљени сам одвео до адресе свог становања, да они нису улазили у просторије у којима окривљени станује и да нису вршили претресање просторија већ да је окривљени добровољно изнео и предао им опојну дрогу, вагицу за прецизно мерење и новац, пошто је претходно у полицијској станици самоиницијативно рекао да код куће поседује одређену количину опојне дроге, а наведени искази сведока поткрепљени су и сачињеном потврдом о привремено одузетим предметима МУП РС Дирекција полиције од 09.04.2020. године, у којој су наведени сви одузети предмети, а коју је без примедби потписао окривљени АА.

Имајући у виду наведено, правилно првостепени суд закључује да су полицијски службеници предметном приликом поступили у свему у складу са законом и да у конкретном случају, с обзиром да нису вршили претресање стана и других просторија, већ је окривљени добровољно предао предмете извршења кривичног дела које је сам изнео из куће, полицијски службеници нису били обавезни да сачине записник о претресању. Стога је правилно првостепени суд одбио предлог браниоца да се из списка издвоји потврда о привремено одузетим предметима, сматрајући да се ради о законитом доказу јер је у потврди констатовано који се предмети привремено одузимају, коју потврду је окривљени без примедби потписао, чиме је и потврдио да је упознат са садржином потврде и да не оспорава да су наведени предмети одузети од њега.

Правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење судског вештака др Бојане Кецман, обзиром да је дат од стране стручног лица за ту врсту вештачења и у свему са правилима струке и науке, детаљно образложен и не садржи никакве контрадикторности, неразумљивости и непоузданости, из кога произилази да код окривљеног није регистрована душевна болест, душевна заосталост нити привремена душевна поремећеност, а да је у време предметног догађаја био у стању једноставне алкохолне опијености и да су његове способности схватања значаја дела и могућности управља поступцима биле смањене али не битно, те супротно жалбеним наводима, правилно првостепени суд навод окривљеног да је предметне вечери био у стању тешке алкохолисаности сматра субјективном перцепцијом окривљеног, с обзиром да је вештачењем утврђено да је био у стању једноставне алкохолне опијености и да није утврђен ниједан показатељ, односно критеријум за постављање дијагнозе абнормалне опијености.

Дакле, оно што је у овом кривичном поступку било спорно, а на шта се жалбом браниоца окривљеног указује јесте да предметна опојна дрога није била намењена даљој продаји. Међутим, имајући у виду да је критичном приликом код окривљеног пронађена опојна дрога у количини од 87,79 гр опојне дроге канабис, при томе имајући у виду начин паковања (39 пакетића), чињеницу да су пакетићи са опојном дрогом били размерени у количинама погодним за даљу продају, а појединачних нето маса које су наведене на страни 8. образложења побијане пресуде, чињеницу да је окривљени поседовао и вагицу за прецизно мерење, на којој је вештачењем детектовано присуство ТХЦ, правилно првостепени суд налази да је поменута врста и количина опојне дроге била намењена продаји, односно да је окривљени неовлашћено држао ради даље продаје. Такође, имајући у виду да је окривљени у својој одбрани навео да најмање 6 месеци пре предметног догађаја није користио марихуану, правилно првостепени суд жалбене наводе браниоца окривљеног да је у тренутку извршења кривичног дела била на снази Одлука о проглашењу ванредног стања и увођење полицијског часа, којим је ограничено кретање појединаца, те се може закључити да је окривљени наведену опојну дрогу држао за сопствену употребу, одбио као неосноване, тим пре што ни вештачењем код окривљеног није утврђено постојање симптома алкохолне зависности, нити зависности од опојних дрога.

Имајући све наведено у виду, правилно је првостепени суд дошао до закључка да је окривљени, поступањем на већ описан начин, предузео противправне радње за које га је огласио кривим, па су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава чињенично стање у ставу првом изреке, оцењени као неосновани.

Правилно је првостепени суд из изведених доказа, оценивши их веродостојним, несумњиво утврдио да се у радњама окривљеног АА стичу сви битни елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ. Стога су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног којима се побија првостепена пресуда у ставу првом изреке због повреде кривичног закона, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је изречена казна, с обзиром на околности случаја престрого одмерена, а нарочито за кривично дело из члана 248 КЗ, где је приликом истог чињеничног стања, окривљенима био издаван прекршајни налог, односно захтев за покретање прекршајног поступка и на тај начин изрицане новчане казне, док је у конкретном случају окривљеном изречена казна затвора у трајању од два месеца, што представља непримерену казну, те се сврха кажњавања могла постићи и блажом мером. Бранилац је мишљења да се сврха кажњавања и за кривично дело из члана 246 став 1 КЗ могла постићи блажом мером, имајући у виду све околности овог случаја и личне карактеристике окривљеног, а такође остаје нејасно како првостепени суд није утврдио ниједну олакшавајући околност код окривљеног, а у складу са наводима браниоца изнетим у завршној речи.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом избора кривичне санкције потпуно и правилно утврдио све околности које у смислу одредбе члана 54 КЗ утичу да казна буде мања или већа и истима је дао одговарајући значај, те је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његову ранију осуђиваност и то за истоврсно кривично дело, док олакшавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао, те је ценећи све околности конкретног случаја, утврђену отежавајућу околност, степен кривице окривљеног, околности под којима је дело учињено и његове личне прилике, суд применом одговарајућих законских прописа најпре утврдио појединачне казне затвора за извршена кривична дела применом одредби члана 45 КЗ, па је даљом применом члана 60 КЗ, окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 2 (два) месеца, у коју казну му се на основу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп бр.154/20 од 10.04.2020.године, који му се рачуна од 09.04.2020. године када је лишен слободe, па до 12.04.2021.године, када је притвор према окривљеном укинут.

По оцени овога суда, одмерена казна сразмерна је тежини извршених кривичних дела, степену кривице окривљеног и степену угрожености заштићеног добра али неопходна за остварење сврхе кажњавања предвиђене чланом 42 КЗ. Стога су жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се побија одлука о кривичној санкцији, оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, на основу члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић